

PREDZGODBA

GOZDNI ČAROVNIK

Dolgo je že, odkar se je zgodilo to, o čemer vam nameravam pripovedovati. Vendar se je res zgodilo in če ne verjamete, da se je, lahko vprašate Mili in Jonija iz mesta Šentmalin, predvsem pa znamenito in nadvse spoštovano kraljevo zobarico miško Oto.

Nekoč, pred mnogimi mnogimi leti, je pod mahovnato skalo sredi mračne, zaraščene hoste živel dobri Gozdni čarovnik, majčken belolas možic, pozimi in poleti zavil v dolg zelen plašč s širokimi rokavi in pokrit s koničasto kapo, ki jo je največkrat krasila bršljanasta grenkuljica. Bil je toliko star, da se niti sam ni več spomnil svojega imena, še manj kako dolgo je že na svetu. Zato je seveda poznal vse čarovnije in uroke ter je lahko pričaral karkoli. Znal je spremeniti poletje v zimo, ozdraviti nevarno bolezen, ali celo narediti človeka nevidnega.

Noben čarovnik se ni mogel kosati z njim. Eni so ga spoštovali, drugi so se ga bali, tretji pa so samo čakali na priložnost, da bi se zlepa ali zgrda dokopali do njegovega znanja. Toda mogočni Gozdni čarovnik je skrbno skrival svoje veščine in znanja ni hotel deliti z nikomer.

„Ha, radi bi se naučili mojih čarovnij in urokov, kaj? Da bi se potem važili z njimi, škodili drug drugemu in vsemu svetu? Kar mislite si! Ničesar vam ne bom povedal,“ je nezaupljivo zabrusil vsakemu čarovniku, ki je prišel naokoli, in mu zaloputnil vrata pred nosom. Svoje znanje je uporabil le tedaj, ko je čutil, da bo komu v korist in nikomur v škodo.

Leta pa so minevala in Gozdni čarovnik se je tako zelo postaral, da se mu ni ljubilo več živeti. Zvečer je poležaval na postelji in v soju ognja zaskrbljeno opazoval svoje imetje, razstavljeno po majavih policah. Bilo je takšnole:

- * stare, oguljene bukve s popackanimi, strganimi in porumenelimi listi,

- * raznovrstne, a mnoge žal polomljene čarovniške palice iz posebnih lesov, vsaka za svoj namen,

- * pa še posode, stekleničke in kotlički, za katere je tudi sam že pozabil, kaj je notri; predvsem zato, ker so bili čisto umazani od dima in prahu.

„Ti,“ je odgovoril svojega najljubšega netopirja, ki je visel s tramu nad posteljo, „kaj bi ti naredil s to kramo?“

Toda netopir je smrčal in ga ni slišal, zato se je iz kota sobe oglasila sova: „Ti, jaz bi to kramo sežgala. No, mislim, če si se zares odločil, da stvari ne potrebuješ več.“

„Tepka!“ se je razhudil Gozdni čarovnik. „Hočeš, da zaradi stare čarovniške krame pogori ves gozd?“

Sova je brezbrožno skomignila z rameni in zaskovikala. „Jaz sem vsaj vljudna. Če me vprašaš za mnenje, odgovorim.“

Pajki so se ob teh besedah zahihitali, da so se zatresle pajčevine. Gozdni čarovnik pa je zamahnil z roko, vstal s postelje ter zakuril na ognjišču. Potem je začel v kotlu mešati koruzne žgance. Obenem je še naprej preudarjal, kaj naj stori s svojim imetjem, dokler se mu ni ponoči ob listanju knjige *Skrivnost podzemnega sveta, zemljevidi in navodila* utrnila odrešilna zamisel.

„Seveda! Hodnik! Popolnoma sem pozabil nanj!“ je vzkliknil. In ker od razburjenja ni mogel več zaspiti, je vstal, si prižgal svečo in odprl razmajana lesena vrata v shrambo. Nihče, prav nihče ne bi uganil, da se za njimi skriva vhod v temačen podzemni hodnik.

Za hodnik je Gozdni čarovnik vedel že, odkar je prišel stanovat pod mahovnato skalo, vendar ga ni nikoli vleklo vanj. Rad je imel sonce in svež zrak, reko in gozd, zato je večino časa preživel na prostem. Tistikrat pa je spoznal, da mora prehoditi hodnik in odkriti, kam pelje. Torej je z metlo nestrpno odrinil vse, kar mu je ležalo napoti, svečo zamenjal z baklo ter se odpravil.

Leden mrz je zavel od sten in bilo je temno, da je komaj videl prst pred nosom, vendar se ni menil za nič. Drgetajoč je previdno stopal po spolzkih tleh vedno globlje ter si potihoma štel, dokler ni preštel petsto korakov in tri dolžine rok, kakor je pisalo v navodilu iz knjige. Nato se je ustavil, dvignil baklo - in ostrmel. Pred njim se je razprostirala velikanska podzemna votlina, do pičice takšna, kot so jo naslikali v knjigi. Strop je segal tako visoko, da ga sploh ni bilo mogoče videti. Z njega so viseli mogočni kapniki in se prepletali s tistimi, ki so rasli iz tal. Med njimi je neopazno vijugala podzemna reka ter se izlivala nekam med skalovje. V neizmerni tišini je slišal le prhutanje netopirjev in svoje lastno sopenje.

Gozdni čarovnik še sam ni vedel, kako dolgo je kot uročen stal sredi votline, strmel v njeno skrivnostno lepoto in prisluškoval. Ko mu je na skrivljeni vrat padla ledena kaplja in ga zdramila, je pogledal navzgor ter uzrl v stropu vrzel. Ugasnil je baklo in odkril, da je svetlo skoraj kot podnevi. Skozi odprtino je namreč ravno takrat posijala polna luna in zarisala okoli njega bleščeč krog. V trenutku je vedel, kaj mora storiti.

Naslednji večer, ko je oskrbel zadnjega bolnika, je v koš naložil drva, čarovniške bukve in ostale pripomočke ter se znova odpravil v votlino. Hodil je še dalj časa kot prejšnjo noč; zaradi težkega bremena je moral namreč večkrat počivati. Ko je naposled prispel, je polna luna ravno vzšla nad odprtino. Gozdni čarovnik si je snel koš in začel v svetlobnem krogu zidati pravo pravcato grmado. Najprej je na drva zložil čarovniške palice, nanje izpraznil vse, kar je bilo v posodah, na vrh pa zmetal še bukve. Potem je pritaknil baklo in že so grmado veselo oblizovali plameni. Dolgo je gorelo, pokalo je, se isknilo in kadilo. Skozi odprtino v stropu se je dvigal steber gostega dima in videti je bilo, kakor da ga luna sesa vase. Od čarovnikovega imetja so naposled ostali le kupček pepela ter počrnele skale.

„Lej, lej, sova je imela prav,“ je zadovoljen mrmral Gozdni čarovnik in si obljubil, da jo bo za nagrado naučil črk, saj si je že dolgo želela napisati svoj življenjepis. In če ga bo zares napisala, bo zagotovo namenila kakšno poglavje tudi njemu, Gozdnemu čarovniku v slavo in spomin. Svitalo se je že, ko se je s praznim košem vrnil iz votline. Stopil je na hišni prag, hvaležno vdihnil svež jutranji zrak, se poklonil soncu ter počasi spregovoril:

*„Iz teme sem prišel v svetlobo,
da pozdravim Sonca sij
se zahvalim blede Luni,
ki mi kazala je poti,
kje, kdaj in kako
lahko se rešim čarovnij.
Zdaj mir je v moji duši,
skrbi je konec zdaj,
poslej veselo bom užival
svoj širni gozdni raj.*

*Nevarnost huda je ugnana,
moja naloga je za vekomaj končana.“*

Še enkrat je globoko vdihnil in čutil, kako mu je odleglo. Utrujen se je zgrudil na trdo posteljo ter blaženo zaspal.

A prav kmalu je Gozdni čarovnik spoznal, da to, kar je storil, ne bo zaleгло. Hudobni čarovniki namreč niso niti pomislili, da je uničil svoje imetje. Prav nadležno so se še naprej plazili okoli njegovega bivališča, ga zalezovali in kukali skozi priprta polkna. Gozdni čarovnik se je najprej delal neumnega, nekega dne pa mu je prekipelo. Zapahnil je vrata in polkna, potem pa se je vrgel na delo s takšno ihto, da je bil gotov v enem samem dnevu. Po spominu je kar v loncu za žgance namešal čarovniški zvarek za zaščito pred nevarnimi vsiljivci. Še istega dne je okoli svojega bivališča namestil nevidne smrdeče odganjalce čarovnikov, strupene mačke in podivjane polže, kar je ponavadi vedno vžgalo. Postopek je bil naslednji:

* Če se je kakšen čarovnik približal začarani mački, da bi se ji priliznil, je ta besno pihnila v polža.

* Polž je podivjal ter zlezel čarovniku v hlačnico.

* Kmalu je vsega ovil z gosto, lepljivo slino, da ni mogel migati niti s prstom, kaj šele z ušesi.

Čarovnija je dotlej vedno sijajno delovala, žal pa je bila tistikrat moč hudobnih, pohlepnihi tekmecev prevelika. Staknili so čarovniške glave ter našli protiuroke. Z njimi so zelo hitro odkrili nevidne odganjalce, razstrupili mačke in ohromili polže, a naravnost se dobrega čarovnika vseeno niso drznili napasti. Bali so se namreč njegove velike moči ter ugleda, zato so še naprej na skrivaj rovarili proti njemu.

Naposled je Gozdnemu čarovniku preostala ena sama možnost - svoje znanje je moral skriti tako, da hudobneži nikakor in nikoli ne bi prišli do njega. Torej je uroke in čarovnije zagovoril v zlati zob, v edini zob, ki ga je še imel v ustih, kajti čutil je namreč, da bodo samo tam na varnem. Poslej ni več čaral, temveč je samo še godrnjal in se povsod glasno pritoževal, da ga je zapustil spomin. Dneve je preživiljal ob nabiranju zelišč, pripravljaj je čaje ter mazila in z njimi zdravil bolne ljudi in živali.

Nekega jutra se je kot ponavadi odpravil v gozd. Dolgo je hodil in postal lačen. Med drevesi je opazil grmičke slastnih, debelih borovnic. „Najprej se bom najedel, potem pa jih bom nabral še za domov,“ si je veselo dejal in si jih hlastno nesel v usta kar celo pest.

Tedaj pa – ojoj! – nerodno je ugriznil, zlati zob se je odlomil ter padel nekam med borovničevje in uvelo listje. Čarovnik ga je začel iskati kot nor. Pokleknil je ter dolgo razburjeno brskal naokoli, toda zob je izginil, kakor da bi se pogreznil v zemljo. Nočilo se je že in moral je odnehati. Pobral je vreče z zelišči ter se ves nesrečen odpravil domov.

Komaj je vstopil, je odvrget vreče, zgrabil stekleno kroglo ter ponavljaj:

*„Bela luna, črni mlaj,
daj mi zlati zob nazaj.“*

Klical je podobo zlatega zoba, da bi se prikazala v krogli, a njegove misli so bile tako zmedene, da je v njej videl le begajoče meglice. Naveličan se je kar v plašču zvrnil na posteljo in se zastrmel v temo.

„Ko bi moj zlati zob našla vsaj kakšna žival,“ si je zaskrbljeno mrmral v brado. „Še najrajši bi videl, da kraljeva zobarica. Ona bi ga takoj odnesla na varno v Mišje kraljestvo. Naravnost v roke veličastnemu kralju Mišonu I. Živali niso tako pokvarjene in zlobne kakor ljudje.“

Spomnil se je sicer na strašne podganarje in njihove ogrlice z zobmi, a je podobo brž odgnal. Rajši si je predstavljal miško, kako izroča kralju zlati zob in naposled poln upanja zaspal.

Naslednje jutro je vstal že ob svitu in napisal tole strogo zaupno, svarilno pismo:

*„Predragi velečenjeni prijatelj kralj Mišon I.,
dogodila se je nepopisna nesreča. Izgubil sem svoj zlati zob. Iščem ga že več dni, toda zaman. Kot
veš edino le ti, sem vanj skril mogočne uroke in čarovnije, katerim se ob ščipu ali mlaju podvoji
moč. Še danes se odpravi iskat zlati zob, da ne pride v roke kakšnemu nepridipravu. Za pomoč
prosi rečne zmaje. Samo njim zares zaupam.*

Naj te vodi srečna Usoda.

*Z globokim spoštovanjem,
tvoj zvesti prijatelj in vdani služabnik*

Gozdni čarovnik.“

Ob tej strah zbujujoči novici je kralj Mišon takoj sklical svojo vojsko in podanike ter se v njihovem spremstvu osebno podal na iskanje zlatega zoba. Tudi hudobni čarovniki niso sedeli križem rok. Vrtali so in vrtali in nazadnje s pomočjo čarovnij izvrtali skrivnost zlatega zoba. Iskali so ga, tako kot vsi drugi: po travnikih in grmovju, po gozdu in planjavah - povsod, kjer je hodil Gozdni čarovnik, a kakor da bi ga skrila sama Usoda – zlatega zoba ni bilo nikjer. Čez daljši čas je kralj Mišon I. razočaran ukazal, naj opustijo brezplodno iskanje, hudobni čarovniki pa so se jezni odpravili v domovanje Gozdnega čarovnika, da bi se mu končno maščevali, ker ni hotel deliti znanja z njimi. Toda Gozdni čarovnik je že zdavnaj uganil, da prihajajo. Na polno luno se je poslovil od svojih netopirjev in sove, vzel popotno palico ter odšel po skrivnem hodniku petsto korakov in tri dolžine rok, dokler ni prispel v votlino, kjer je pred časom uničil svoje imetje.

Kaj se je zgodilo tam, bo za vedno ostala skrivnost. Nekateri so kasneje pripovedovali, kako so videli nenavaden bel dim, ki se je sukal nad drevesi, potem pa izginil med oblake. Besni čarovniki so vdrli v zapuščeno bivališče in ga premetali od vrha do tal v upanju, da bi morda še našli kaj koristnega. A ker jim ni uspelo, so ga najprej razdejali, nato pa zažgali ter dolgo v noč plesali okoli žareče grmade. Proti jutru je ogenj pogasil dež, mokre čarovnike je zazeblo in postali so slabe volje. Divje so se skregali, potem so se stepili, in ker to ni nič pomagalo, so na pogorišče zaničljivo vrgli vsak svojo kletev ter se porazgubili po opravkih.

Ko je sonce znova posijalo, je razkrilo velik počrnel vhod v podzemno votlino. In še preden se je sedemkrat znočilo, se je v njej naselilo petero groznih strahov.

Nikar me ne sprašujte, od kod so se vzeli!